

Una metàfora de la pau

Andreu Sotorra

Enric Larreula. *Espurna Blanca*. Il·lustracions de Leonardo Rodríguez. Col·lecció Ala Delta. Editorial Baula. Barcelona, 2016. A partir 10 anys.

Enric Larreula (Barcelona, 1941) és un dels autors amb una obra més prolífica que deu arribar, si no em descompto, a més de 80 llibres publicats, tant per a infants com per a joves i també adults.

Autor de novel·la i conte, activista cultural i quixot de la llengua des de temps remots, Larreula és també creador de les primeres trapelleries del personatge de la Bruixa Avorrida, adoptada després per «Les tres bessones» en tots els suports possibles.

Una de les sèries novel·lístiques més extenses d'Enric Larreula ha estat la del personatge «Ala de Corb», una col·lecció èpica inserida en el registre d'aventures, de la qual s'hauria d'enorgullir qualsevol cultura literària, i que no oblida l'humor per arribar a tots els públics. La sèrie es troba publicada també a Baula, iniciada a partir d'una primera novel·la del 1996 i, després, ja en edició especial i en suggerent cartoné, des del 2007 al 2013. Consta de 12 volums, il·lustrats tots per Jordi Vila Delclòs.

Amb Leonardo Rodríguez, il·lustrador nascut a Veneçuela el 1969 i establert a Barcelona, ha publicat ara «Espurna Blanca», una història totalment diferent que l'autor recupera dels seus escrits de fa quaranta anys, inèdita des d'aleshores, i que, per la seva temàtica de fons, té dissortadament una trista actualitat.

«Espurna Blanca» és una al·legoria a favor de la pau. Si s'hagués publicat el 2003, quan corrien els aires populars del «No a la guerra», hauria estat titllada de pamfletària. Ara, només pot ser considerada com un toc d'atenció pel remolí que ha agafat la violència i l'amenaça del terrorisme internacional.

I si bé la figura del colom blanc és un símbol que té prou referències culturals, llegendàries i bíbliques, tal com Enric Larreula planteja el seu relat, es converteix en una metàfora poètica sobre les dictadures, les guerres i les lluites populars per combatre els opressors i tornar al poble la llibertat que és seva.

Tot plegat, des de l'òptica de l'únic protagonista, el colom Espurna Blanca, la veu narradora, que veu com en el seu petit món, des del niu on neix i des d'on aprèn a volar de teulada en teulada, viu els canvis que remouen la plaça de l'Ajuntament i observa com l'estàtua que sempre hi havia hagut per honorar un fill predilecte, un mestre i poeta, i on sempre s'hi havien estat els coloms del seu estol, després que un exèrcit d'homes armats ocupés l'Ajuntament i hi pengés una bandera diferent, l'havien canviada per una altra estàtua d'un homenot dalt de cavall amb el sabre enlaire mentre els coloms de la seva colla eren caçats amb enormes xarxes i no se'n sabia res més.

El relat no s'insereix en cap indret geogràfic determinat. Però els lectors sabran molt bé situar-lo en aquell que la memòria els aporti, ja sigui viscut en pròpia pell o viscut per referències documentals i periodístiques. Això fa que «Espurna Blanca» sigui un d'aquells relats —no goso anomenar-lo conte— que té un

caràcter universal, que importaríem embadalits si vingués de fora i que, en conseqüència, podria o hauria de tenir una sortida d'exportació si fóssim una cultura i —¿per què no?—, una indústria editorial normalitzada.

L'edició de Baula, que prudentment s'ha situat per a lectors a partir de 10 anys, però que tant pot baixar una mica segons el nivell lector com pujar fins a qualsevol edat, s'enriqueix amb els dibuixos de Leonardo Rodríguez que deixa el lector amb la mel i el traç de color a la boca a partir de la coberta i que continua a l'interior amb blanc i negre tot i que, amb els avantatges que ofereix avui la digitalització, un voldria també veure-les totes exposades en color, ni que fos virtualment.
